

Hiába nézed...

Szinlelve s bambán,
 mint a részeg,
 hiába nézed
 kívül-belül
 részvétlenül
 korunknak forró lángolásait,
 mert ellenedre mégis csak kinyit
 rügyetfakasztó tavaszok sora,
 s gyümölcsseink az évek érlelik
 neked is, mintha megérdemlenéd,
 te mostoha,
 ki tapsoltál, míg kormos volt az ég,
 míg pörnye hullt a németek nyomán.
 Hiszen az érdek
 tömérdek
 kapoccsal kötött
 a hatalomhoz, míg a nép nyögött,
 s utána is,
 a hirtelenszült csöndben
 szálláscsinálók, honkereskedők
 — kik mímelték a gügyét nyílt körökben —
 ügyeskedtek a tört árboc előtt
 jeles szelekre várva, hátha még
 éretlen »bőszült csöcselék«.
 S fanyar mosollyal kicsit később
 tapsolgattad a »soronlévőt«,
 azt a »pórt«,
 mely hatalmat s trónt eltiport.

Mérd bár magad az új világhoz
 göggel, iszonnal, ahogy tetszik.
 Nem érhetsz el a Romboláshoz,
 s a németjeid nem eresztik
 agyaglábukra állni, vagy ha mégis...
 Iszonyú lesz az új leszámolás!
 Fegyvert ragad a félignőtt legény is
 — nem nézve azt, de érted is teszi —
 porontyaid tán tűzből menti ki,
 s cserepes szádba vizet önt talán,
 vagy átlép rajtad némán, mostohán.